

UROCZYSTOŚĆ ŚWIĘTYCH PIOTRA I PAWŁA – 29 VI 2008

Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?

„Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?” (Mt 16,13) – to pytanie spod Cezarei Filipowej, pytanie, które Chrystus zadał Piotrowi, rozbrzmiewa przez wieki i pokolenia z jednakową mocą.

Za kogo ludzie uważają Boga, który objawił się człowiekowi? Jak ludzie przyjmują słowo tego Boga zawarte w Ewangelii? Czy ludzie posłuszni są nauczaniu Kościoła, który dziś kontynuuje misję tego Boga, który pod Cezareą zapytał Piotra: „Za kogo ludzie uważają Syna człowieka?” Za kogo? Czy rozpoznali czas swego nawiedzenia? Czy spostrzegli, że Bóg zniżył się do poziomu człowieka? Za kogo ludzie uważają Boga – dziś, tu i teraz – w świecie, w którym żyjemy?

Uważają Go na pewno za kogoś ważnego, z kim warto się liczyć, choć niekoniecznie zawsze liczyć się trzeba. Ale na wszelki wypadek przychodzą do Kościoła na Wielkanoc i Boże Narodzenie, spowiadają się przy tych okazjach – uważają Boga za kogoś, z kim lepiej nie zadzierać – na wszelki wypadek. Inni przyjmują księdza po kolędzie i przychodzą załatwić pogrzeb, gdy umrze ktoś bliski, bo dobrze, żeby w tych zdarzeniach brał udział ktoś, kto przychodzi w imię Boga. Jeszcze inni modlą się, kiedy zrodzi się ku temu jakaś życiowa konieczność – uważają wtedy Boga za kogoś, kto się jeszcze do czegoś przydaje.

A my? Za kogo uważamy Boga? Kim jest dla nas, dla mnie osobiście Jezus Chrystus?

Patronowie tego uroczystego dnia dają nam wystarczająco dużo powodów, abyśmy pytali, kim jest dla nas Bóg, kim jest dla mnie Chrystus.

Oto Paweł, Apostoł Narodów, nawrócony z faryzeuszów, trzykrotnie przemierzył Azję Mniejszą, Grecję, Rzym – dla Chrystusa, w Jego służbie, w służbie Jego królestwu.

A obok niego pierwszy Biskup Rzymu – Szymon, wzięty przez Jezusa do grona Dwunastu – Pan zmienił jego imię – jest odtąd Piotrem, czyli Skalą, Opoką.

Kiedy papież Jan Paweł II przemawiał w 1988 roku w uroczystość Świętych, których dziś przywołujemy, to mówił tak: „Kościół, który jest w Rzymie, zwraca dzisiaj wzrok w stronę swego początku. Ten początek wiąże się z imionami Apostołów Piotra i Pawła, wiąże się z tym szczególnym dziedzictwem, jakie obaj przynieśli do Rzymu i pozostawili tutaj Kościołowi. Nie tylko Kościołowi w Rzymie, ale także na całym świecie. Świadectwo apostołskie – dziedzictwo apostołskie [...] przypieczętowane śmiercią męczeńską”

To dziedzictwo przypieczętowane przez Apostołów Piotra i Pawła stało się w chwili chrztu świętego także twoim i moim udziałem. Nazywamy Piotra i Pawła filarami Kościoła, ze względu na wielkie dziedzictwo wiary, dziedzictwo sakramentów, dziedzictwo wartości, dziedzictwo świata ducha, które przekazali Kościołowi.

Apostołowie Piotr i Paweł, nasi Patronowie, przypominają nam o tym wielkim dziedzictwie, które przypieczętowali swoim męczeństwem. Jakże trudno nam dziś pojąć, za co oni tak naprawdę umierali, za co, a może lepiej: za Kogo oddawali życie. Odpowiedź daje Piotr pod Cezareą Filipową: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego” – dlatego za Ciebie oddajemy życie.

A my, jak zaświadczymy o naszej przynależności do Chrystusa? Czy mamy do tego moc i siłę, aby dziedzictwo otrzymane od Apostołów Piotra i Pawła, aby to dziedzictwo przekazać w następne pokolenia? Czy mamy do tego siłę?

Apostołowie jako najcenniejszą część dziedzictwa przekazali nam Eucharystię, z powodu której tak wielu pierwszych chrześcijan oddało życie. Za uczestnictwo w Eucharystii groziła śmierć. A oni sprawowali Eucharystię, uczestniczyli w Niej, bo tam była ich moc i siła.

Dla nas Chrystus w Eucharystii nadal pragnie być mocą i siłą. On, Jezus, ciągle zaprasza nas i wzywa do przemiany. Są wciąż takie miejsca i takie sprawy w moim życiu, których nie da się pogodzić z prawdą Chrystusowej Ewangelii. I dlatego konieczna jest przemiana, konieczne jest odnowienie się w Chrystusie. Dlatego chcemy prosić, przyjmując Ciało Chrystusa, aby dar dziedzictwa, które otrzymaliśmy od Świętych Piotra i Pawła, uświadomił nam odpowiedzialność za wiarę, za Chrystusowy Kościół, za życie zgodne z Ewangelią. Powtarzajmy całym naszym życiem za Apostołem Piotrem: „Panie, Ty wiesz, że Cię kocham” (J 21,17), a za świętym Pawłem: „Już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus” (Ga 2,20). Amen.

o. Tomasz Krzesik OMI